

успях да го склоня да ми устрои среща с Валцаров. Бързо влязох в килията му. Това беше след един ^{"активен"} ~~разпит~~ за него. Валцаров лежеше като безжизнен труп на пода. Но щом ме видя изведнъж се оживи и с големи усилия се надигна и подпря на лакти. Първите му думи бяха дали ме тормозят.

- Много ще те моля - ми каза той - ако те обвиняват в нещо и ако те измъчват да казваш, че за всичко съм виновен аз". След такива ужасни страдания беше готов да понесе още.

Отговорих му, че това не съм направила и ~~и~~ ~~ми~~ че няма да го направя никога.

- Но защо, ти и без това си заради мен тук".

- Моля ти се повече не идвай при мен. Пази се. Ще те пребият.

Цялото свиждане трая минута или две, но то така дълбоко ме разстрои, че незаспах цяла нощ, а и дни и нощи наред не можах да дойда на себе си. Аз сега отблизо видях колко жестоко бе измъчван Валцаров. Само за няколко дена бяха успели да го смажат физически до такава степен, че почти не можеше без чужда помощ да се повдигне.

За последен път в помещенията видях Валцаров на 24 март 1942, когато в суматоката и интернирването ни можах и да говоря с него през затворената врата. Той не знаеше, че ще ме интернират и отново изрази съжаление, че по негова вина съм загازила. Не му позволих повече да говори за това. На сбогуване си пожелахме да се видим пак, непременно да се видим пак.

Процесът срещу членовете и сътрудниците на ЦК започна на 6 юли 1942 г. в сградата на военното Т.И. училище. Както е известно това беше пародия на съдопроизводство. За две седмици съдиите успяха да разпитат близо 60 подсъдими и стотици свидетели. На 11 юли се върнах от концлагера, св. "Никола". При бойка заварих баба Елена, сестра й Славка и Росица Манолова. При Венера живееше Стойка. След моето завръщане Росица се премести да живее в стаята на Венера.